

ג'וֹזְפָה אוֹנְגָארְטִי : מִשְׁמֵרֶת

לְלֵה תָמִים
מִטַּל קְמוֹךְ
אֶל תְּהַר
טְבוּס
שְׁפִיהוּ
תְּמַנְחֶךָ
מוֹסֵב אֶל מְלוֹא־תְּהַרְס
וְהַצְּוִית
שֶׁל יְדִיו
מִשְׁתַּלְּסֵת
לְתוֹךְ שְׁתִּיקָתִי
כְּתִבְתִּי
מִכְתָּבִים מְלֵאֵי אַהֲבָה
מְעוֹדֵי לֹא הָיִיתִי
דָּבֵק בְּסִיִּים
כָּל־כָּךְ

אבדה לי כליל

אָבְדָה לי קָלִיל נְלוּמִי
וּלְעוֹלָם לֹא אוֹכֵל עוֹד
אַבְד וְכְרוּנִי בְּנִעְקָה.

את נְלוּמִי קִבַּרְתִּי
בְּצוֹלֹת-לַיְלוֹת
וְעַתָּה, חֲרַב לֹא-נִרְאִיתִי,
מִפְּרִי־נִי מִכָּל.

אֲשֶׁר לי, אֲנֹכֵר כִּי אֶהְבַּתִּיךָ בְּכָל-מְאֹד,
וְהִנֵּה אֲנִי אוֹבֵד
בְּאֵינְסוֹף הַלַּיְלוֹת.

יֵאוּשׁ גּוֹבְרֵה-הוֹלֵךְ בְּלִי חֶשֶׁךְ.
חֲסִיִּים, מְקוֹצִים בְּמוֹ-גְרוֹן,
אֵינָם עוֹד לי כִּי אִם
סָלַע וְצִקּוֹת.